

af de gode Tider. Paa den Maade faar man selvfølgelig i fortsatte Fremgangskaar et Overskud, en Merindtægt udover det anslaaede. Men jeg gentager, at dette bør man ogsaa have. Thi hvis man bygger sin Statshusholdning paa en Diskontering af de gode Tider, vil man ganske uvægerlig komme til kort, naar Stilstanden og Tilbagegangen indtræder. Desuden vilde der jo afgjort ingen Ulykke være i, hvis det skulde vise sig, at ogsaa Finansaaret 1913—14 bliver et godt Aar, hvad for øvrigt ingen af os ved. Hvis der skulde fremkomme Overskud paa det Statsregnskab, der bliver at aflægge i Henhold til dette Finanslovsforslag, nu vel, saa har vi ganske overordentlig god Brug for et saadant Overskud, ganske særlig til Forstærkning af vor Kassebeholdning og vor Reservefond. Som et Eksempel paa den forsigtige Maade, hvorpaa jeg tror, at Indtægterne ere budgetterede, skal jeg nævne, at endskønt, som jeg for et Øjeblik siden nævnedes, Regnskabet udviser, at Arveafgiftens Udbytte for Finansaaret 1911—12 er blevet over 4 Mill. Kr., har jeg dog i Henhold til den Betragtningssmaade, jeg gjorde gældende, og hvis Rigtighed jeg i Fjor dokumenterede, ment ikke at burde her paa Finanslovsforslaget gaa ud over de $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr., som Arveafgiftsloven i den endelige Skikkelse, den fik ved Forhandling med Landstinget, efter den daværende fungerende Finansministers Udtalelser blev anslaaet til at skulle indbringe. Vi tør vel sige, at det Deficit, der tidligere har været paa denne Lov, og som har bidraget sit til at stille den hele Skattereform af 1908 i et mindre gunstigt Lys, kan anses for definitivt overvundet, og at vi med temmelig stor Sikkerhed kan regne med, at Arveafgiften vil mindst indbringe de $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr., den af den daværende Regering var anslaaet til at skulle give. Men jeg tør heller ikke budgettere den højere, thi som jeg i Fjor paaviste, er Indtægten af Arveafgiften i meget høj Grad springende fra Aar til andet, og fordi et enkelt Aar giver saa meget større Udbytte end forventet, kan man ikke derpaa bygge en saa vigtig Post paa Indtægtsbudgettet for det kommende Finansaar. Endvidere skal jeg erindre om, hvad jeg nævnedes før, at der paa dette Indtægtsbudget ikke findes de $1\frac{3}{4}$ Mill. Kr., som man kunde sige normalt skulde findes der, nemlig hidrørende fra Formue- og Indkomstskatteloven og fra Forandringen af Postloven.

Paa Indtægtssiden skal jeg yderligere

nævne det indenlandske Laan. Jeg har ligesom i Fjor opført et indenlandsk Laan paa 3 Mill. Kr. til Erhvervelse af indtægtgivende Statsaktiver. Jeg har ikke sat Beløbet højere op, endskønt saavel den vedtagne Lov, der bemyndigede mig til at afholde samtlige Udgifter i Henhold til Jernbaneloven af 1908 og Loven om Esbjerg Havns Udvidelse ved saadanne indenlandske Laan — hvorved jeg vilde være naaet til et Beløb af ca. $4\frac{1}{4}$ Mill. Kr. — og ligeledes den Betragtningssmaade, jeg gjorde gældende i Fjor, og som jeg for den Tid, jeg er Finansminister, vedblivende vil anse mig for bundet til, kunde berettigede mig til at gaa lidt højere op end til 3 Mill. Kr. Denne Betragtningssmaade gik ud paa, at Forrentningen af det Laan, man optager, i hvert Tilfælde ikke maa overstige det Udbytte, der kan antages at indvindes gennem de indtægtgivende Statsaktiver, der erhverves, paa den paagældende Finanslov, paa hvilken det indenlandske Laan er optaget. I Henhold til begge disse Normer vilde jeg kunne være gaaet betydeligt højere end til de 3 Mill. Kr. Jeg har ikke villet gøre det, endskønt jeg vel mener, det er rimeligt, at vi afholder en Del af Udgifterne til Erhvervelse af indtægtgivende Statsaktiver gennem Laan ganske paa samme Maade, som det sker i Norge, Sverige, Preussen, Frankrig og forskellige andre Stater, kun at det der sker i betydeligt større Omfang, end det foreslaas at skulle ske her. Jeg anser dette for rimeligt, og jeg støtter denne Betragtning ogsaa derpaa, at i vor ældre Finanspraksis havde vi denne Regel. Forskellige af Jernbanelovene i 90-erne gik netop ud fra dette, at Udgifterne skulde kunne afholdes ved Laan. Endskønt jeg altsaa mener, at det er rigtigt og naturligt, at en saadan Post indgaar som en normal Post paa vore Finanslove, ønsker jeg dog ikke, at disse Laan skal blive saa store, at vor Statsgæld som Helhed derved bliver stigende. Men holder vi os til de 3 Mill. Kr., vil dette heller ikke blive Tilfældet. Saa snart de stipulerede Afdrag paa det nystiftede udenlandske Statslaan begynder, vil det regulære aarlige Afdrag paa vor Statsgæld blive mindst $3\frac{1}{4}$ Mill. Kr., og det vil stige efterhaanden, som der bliver flere og flere af de smaa indenlandske Laan til Erhvervelse af indtægtgivende Statsaktiver, for hvilke Amortisationstiden tilmed er kortere, nemlig 40 Aar mod 57 for det andet. Det vil ses, at naar vi holder os indenfor denne Grænse af 3 Mill. Kr., forøges ved denne